

SØREN SVEISTRUP KAŠTÁNEK

Úterý 31. října 1989

1

Silnice se vinula lesem jako hladká tmavá řeka a mokrý asfalt se leskl jako zrcadlo. V slunečních paprscích probleskujících mezi stromy se na něj snášely červené a žluté listy. Když jimi projelo bílé služební auto, zavířilo listí krátce vzduchem a nakupilo se do lepkavých hromad u kraje silnice.

Marius Larsen sundal nohu z pedálu, ubral před zatáčkou a snažil se nezapomenout, že by měl dát vědět obecnímu odboru správy silnic, aby zajeli zamést strojem až sem. Když zůstane listí dlouho ležet, sníží se přílnavost kol k vozovce, a taková věc by mohla někoho stát život. Marius jim to říkal už mockrát. Byl ve službě jedenačtyřicet let a v posledních sedmnácti letech velel policejní služebně. Každý podzim bylo potřeba jim to připomínat. Ale dnes ne, protože dneska se musí soustředit na to, co ho čeká doma.

Marius Larsen se jal podrážděně ladit frekvence na autorádiu, ale nedařilo se mu najít, co hledal. Jen samé zprávy o Gorbačovovi a Reaganovi a spekulace o pádu Berlínské zdi. Je to na spadnutí, tvrdili. Může nastat úplně nová epocha.

Už dávno věděl, že si budou muset promluvit a přesto se k tomu nemohl pořád odhodlat. Jeho paní očekává, že za týden půjde do důchodu, takže je načase povědět jí pravdu. Že se bez své práce neobejde. Že prakticky všechno zařídil, ale svoje rozhodnutí odložil. Že stejně není připravený usadit se doma na gauči, dívat se na Kolo štěstí, hrabat listí na zahradě nebo hrát Černého Petra s vnoučaty.

Když si rozhovor procházel v duchu v hlavě, vypadalo to snadně, ale moc dobře věděl, že jí to bude hodně líto. Bude se cítit zrazená a zvedne se od stolu a půjde do kuchyně drhnout sporák a otočená zády k němu řekne, že ho chápe. Jenže to nemůže pochopit. Takže když před deseti minutami přišlo hlášení přes policejní vysílačku, vzkázal na služebnu, že se věci ujme sám, aby rozhovor ještě o něco oddálil. Normálně by ho

rozčílilo, že musí jet až na Ørumův statek tak daleko lesem a mezi poli, jen aby jim řekl, že si mají ta svá zvířata líp hlídat. Už několikrát jim buďto prasata nebo krávy prorazily oplocení a procházely se sousedům po poli, dokud Marius sám nebo někdo z jeho mužů Øruma nepřimě- li, aby se věci ujal. Ale dnes mu to nevadilo. Samozřejmě kolegy požá- dal, aby jim nejdřív zavolali, jak Ørumovi domů, tak na jeho pracoviště na částečný úvazek v přístavišti trajektů, ale když jim nikde nebrali te- lefon, nahoře sám odbočil z hlavní silnice a vydal se k nim.

Marius zachytil stanici vysílající klasické dánské písničky. Kabinou starého Forda Eskorta se linul zvuk něčeho jako „mám kocábku náram, náram...“ a Marius ji dal víc nahlas. Užíval si cesty, podzimu a lesa, ve kterém se žluté, červené a hnědé listí mísilo s barvou stálezelených rost- lin. Těšil se na nadcházející loveckou sezónu. Slunce házelo na cestu skrz koruny stromů světelné odlesky, Marius si stáhl okýnko a na chvilku zapomněl, kolik mu je.

Když dojel na statek, bylo na dvoře ticho. Vystoupil z auta, přibouchl za sebou dveře od auta a okamžitě si všiml, jak už je to dávno, co sem zajel naposledy. Velký statek působil zanedbaně. V oknech chléva zely střepy, omítka na domě se drolila a na zarostlém trávníku se pod velkými kaštany obklopujícími pozemek téměř ztrácela prázdná konstrukce na houpačky. Všude na dvoře se ve šterku povalovalo spadané listí a kašta- ny, které mu praskaly pod nohama, když se vydal k hlavnímu vchodu a zaklepal na dveře.

Když třikrát zabušil a zavolal na Øruma, pochopil, že mu nikdo ne- otevře. Neviděl kolem sebe žádné známky života, vytáhl blok, napsal vzkaz a zastrčil ho do schránky na dopisy, zatímco přes dvůr přelétlo pár vran a zmizelo za traktorem, který stál zaparkovaný před stodo- lou. Marius podnikl celou cestu až sem nadarmo, a teď se bude muset zastavit u trajektu, aby Øruma zastihl. Jenže se kvůli tomu ani nestihl rozčílit. Cestou k autu ho najednou něco napadlo. Marius takové nápady obyčejně moc nemíval, takže to musela být šťastná souhra náhod, že zajel nejdřív sem, místo aby se vydal rovnou domů si promluvit. Nabí- dne své ženě jako náplast na bolest cestu do Berlína. Mohli by si tam na týden zajet, no, nebo alespoň na víkend, jakmile si bude moct vzít volno. Pojedou autem, ucítí, jak kolem kráčela historie, uvidí novou epochu,

dají si knedlíky se zelím, jako to udělali tehdy před tak strašně dlouhou dobou, když jeli do Harzu s dětmi stanovat. Teprve když došel až skoro úplně zpátky k autu, zjistil, proč sedí vrány za traktorem. Poskakují po něčem bílém, bledém a neforemném, a když přišel blíž, došlo mu, že je to zastřelené prase. Oči byly bez života, ale tělo se zachvívalo a šhubalo sebou, jakoby se pokoušelo odehnat vrány, které na něm seděly a živily se z velké otevřené rány na hlavě.

Marius otevřel hlavní dveře. V předsíni nebylo skoro nic vidět, ale ucítil vlhký pach plísně a ještě něčeho jiného, na co nemohl přijít, co by to tak asi mohlo být.

„Ørume, tady policie.“

Nikdo mu neodpoví, ale někde v domě slyší téct vodu. Vstoupí do kuchyně. Spatří dívku v pubertálním věku. Je jí přibližně šestnáct nebo sedmáct let. Tělo sedí ještě stále na židli za stolem, ale to, co jí zbývá z rozstřeleného obličejce, se koupe v misce s ovesnými vločkami. Na podlaze pokryté linoleem leží za jídelním stolem ještě jedno tělo. Je to také teenager, vypadá o něco starší, má velký průstřel hrudníku a opírá se v nepřírozené poloze temenem hlavy o sporák. Marius Larsen strne. Samozřejmě už v životě nějaké mrtvé lidi viděl, ale něco takového ještě nikdy. Na okamžik mu to vyrazí dech a pak z pouzdra na opasku vytáhl služební pistoli.

„Ørume?“

Marius jde dál, přitom volá, ale už s napřaženou pistolí před sebou. Stále žádná odpověď. Další mrtvolu najde v koupelně, a tentokrát si musí přidržet ruku před ústy, aby se nepozvracel. Z puštěného kohoutku teče voda a přetéká přes okraj dávno plné vany. Stéká dolů na podlahu z umělého kamene, míří k odpadové mřížce a mísí se s krví. Nahá žena, musí to být matka, leží ve zkroucené poloze na zemi. Jednu ruku a nohu má oddělenou od trupu. Později bude stát v pitevní zprávě, že byla opakovaně zasažena sekyrou. Nejdřív, dokud ležela ve vaně, a potom, když se ve snaze uniknout plazila po zemi. Bude tam také stát, že se ze začátku pokoušela bránit rukama nohama, a proto je má rozsekané. Obličej je znetvořený k nerozeznání, protože sekyra prorazila lebku.

Marius Larsen by při pohledu na ni úplně ztuhl, kdyby najednou koutkem oka nezaznamenal slabý pohyb. Pod sprchovým závěsem, který leží

odhozený v rohu, vytuší napůl schovanou postavu. Marius závěs opatrně o kousíček popotáhne. Spatří chlapce. Má rozčuchané vlasy a je mu něco kolem deseti jedenácti let. Leží nehybně v kaluži krve a cípek závěsu mu ještě zakrývá rty a slabě se pod nápořem dechu chvěje. Marius se k chlapci rychle skloní, odstraní zcela závěs, vezme ho za bezvládnou ruku a snaží se mu nahmatat tep. Hoch má řezné rány a škrábance na rukou a na nohou, zakrvácené tričko a spodní prádlo a u hlavy mu leží odhozená sekyra. Marius nahmatá chlapci puls a urychleně se zvedne.

V obývacím pokoji hekticky hledá a najde telefon vedle přeplněného popelníku, který se převrhne na koberec, ale když se dovolá na služebnu, má dostatečně jasnou hlavu na to, aby zprávu řádně podal. Pošlete záchranku. Posily. Spěchá to. Po Ørumovi ani stopy. Dejte se do toho. Hned! Když zavěsí, napadne ho jako první pospíšit si znovu za chlapcem, ale najednou si vzpomene, že by tam mělo být ještě jedno dítě, protože chlapec má sestru dvojče.

Marius se rozhlédne kolem sebe a vydá se zpátky ke vchodu a schoďm do prvního poschodí. Když prochází kolem kuchyně a otevřených dveří do sklepa, prudce se zastaví a pohlédne dolů. Ozval se tam nějaký zvuk. Krok nebo zaškrábání, ale teď to utichlo. Marius opět vytáhne služební zbraň. Otevře dveře dokořán a opatrně sestupuje po úzkých schodech, dokud nohy obezřetně nevkročí na betonovou podlahu. Oči musejí nejdřív přivyknout tmě a pak uvidí otevřené sklepní dveře na konci chodby. Tělo zaváhá a něco mu říká, že tady by se měl zastavit. Počkat na sanitku a kolegy, jenže Marius myslí na holčičku. Když se přiblíží ke dveřím, vidí, že byly otevřeny násilím. Zámek a kování leží na zemi a Marius vstoupí do místnosti, která je jen slabě osvětlená špinavými sklepními okénky u stropu. Přesto před sebou okamžitě vytuší malé tělíčko, které se schovává v rohu pod stolem. Marius neváhá, skloní pistoli, ohne se dolů a podívá se tam.

„To je v pořádku. Už se nic nestane.“

Nevidí dívce do obličeje, jen jak se třese a tiskne se do rohu, aniž by se na něho podívala.

„Já jsem Marius. Jsem od policie a jsem tu proto, abych ti pomohl.“

Dívka zůstane vystrašeně sedět, kde je, jako by ho vůbec neslyšela a Marius najednou zpozorní a začne si všímat prostoru kolem sebe.

Rozhlédne se a pomalu mu dojde, k čemu byl používán. Mariusovi se udělá špatně. Pak si za dveřmi vedoucími do sousední místnosti všimne křivých poliček. Při pohledu na ně zapomene na děvče a vejde dovnitř. Marius nedokáže říct, kolik jich je, ale je jich víc, než dokáže spočítat. Samí kaštanoví panáčci a panenky. I zvířátka. Malí i velcí, dětinští i hrůzostrašní, mnozí z nich nehotoví a zdeformovaní. Marius na ně zírání, na jejich počet a rozmanitost a ty malé figurky na poličkách v něm probudí nejistotu, když v tu chvíli za ním vstoupí dovnitř chlapec.

Na zlomek vteřiny si Marius uvědomí, že musí technikům připomenout, aby ověřili, jestli byly dveře do sklepa vylomené zevnitř nebo zvenku. Uvědomí si, že by odsud mohlo uniknout něco děsuplného, jako zvířata z ohrady, ale když se otočí na chlapce, myšlenky se mu rozutečou jako malé, zmatené obláčky po nebi. Pak ho do čelisti zasáhne sekýra a všechno zčerná.

Úterý 6. října, současnost

3

Venku začíná svítat. Naia Thulinová se po něm natáhne a navede si ho do sebe. On se teprve pomalu probírá ze spánku. Naia ho cítí uvnitř a začne přirážet. Chytí ho za ramena, ruce se mu probouzejí jen pomalu a tápavě.

„Hele, počkej...“

Pořád je ještě zmámený spánkem, ale Naia nepočká. Na tohle měla chuť, když otevřela oči a začne se pohybovat naléhavěji, sklouzává zpět s větší silou a opře se jednou rukou o stěnu. Nedbá toho, že on leží nešikovně a hlavu si otlouká o pelest, nedbá na pelest, která naráží do zdi, je jí to jedno. Pokračuje a cítí, jak se jí poddává, a při orgasmu mu zaryje nehty do prsou, cítí, jak ho to bolí a jakou pociťuje rozkoš, když oba ustrnou.

Chvilku leží a přerývaně dýchá, poslouchá popelářské auto na zadním dvoře. Pak se skulí dolů a vyleze z postele dřív, než ji stihne pohladit po zádech.

„Bude lepší, když odejdeš, než se probudí.“

„Proč? Je ráda, když tu jsem.“

„No tak. Koukej vstávat.“

„Jen když se mnou začnete bydlet.“

Hodí mu na hlavu košili, a když mizí do koupelny, on se s úsměvem svalí zpátky na polštář.

Je první říjnové úterý. Podzim přišel se zpožděním, ale dnes visí nebe nad městem nízko jako špinavá peřina z tmavě šedých mračen, a když se Naia Thulinová rozběhne od auta přes ulici skrz hustý provoz, spustí se liják. Přestože zaslechne vyzvánět svůj mobil, do kapsy kabátu pro něj nesáhne. Má ruku položenou na zádičkách své dcerky, aby ji mohla postrčit do mezírek v ranní špičce. Ráno měly naspěch. Le se věnovala hlavně povídání o počítačové hře League of Legends, na kterou je příliš malá, aby o ní mohla něco vědět, ale přesto všechno zná, a proto si za svůj velký idol zvolila korejského teenagera jménem Park Su.

„Máš s sebou holínky, kdybyste šli do parku. A nezapomeň, že tě vyvedne děda, ale půjdeš sama přes ulici. Rozhlídneš se doleva, podíváš se doprava –“

„– podívám se znova doleva a nemám si zapomenout vzít bundu, aby byly vidět odrazky.“

„Stůj klidně, ať ti můžu zavázat tkaničky.“

Došly před školu pod střechem přístřešku na kola, Thulinová se sklonila, a Le se pokoušela stát klidně s botami v louži.

„Kdy už s námi bude bydlet Sebastian?“

„Já jsem neřekla, že s námi bude bydlet.“

„Proč tam není ráno, když u nás byl večer?“

„Ráno mají dospěláci foť a Sebastian spěchal do práce.“

„Ramazanovi se narodil bratříček a teď má na rodokmenu patnáct fotek a já jen tři.“

Thulinová krátce vzhledne k dceři a prokleje ty sladké obrázky rodokmenu, které třídní učitelka vyzdobila podzimním listím a rozvěsila po stěnách ve třídě, takže se u nich můžou zastavit jak žáci, tak rodiče a prostudovat si je. Na druhou stranu je vždy vděčná, když Le počítá dědu do rodiny jako její samozřejmou součást, i když čistě technicky to její dědeček není.